

og at jeg ikke synes, der er saa megen Grund til at forandre det paagældende Sted. Men det tillægger jeg ikke nogen nævneværdig Betydning.

Det, der er Hovedspørgsmaalet, er Ændringsforslag Nr. 5 og de dertil sig sluttede Ændringsforslag. Hvis jeg kunde, vilde jeg gerne have imødekommet Mindretallet, jeg har ikke andet end reelle Grunde til ikke at gøre det og beklager i høj Grad, at Justitsministeriet ikke kan imødekomme Mindretallet heri. Det, man nemlig er bange for, er, at Retssikkerheden ikke bliver i tilstrækkelig Grad betryggende paa det Omraade, og det er selvfølgelig det første Synspunkt, vi maa anlægge ved dette Lovforslag. Skulde det føre til, at vi ikke faar en Lov om dette Emne, nu vel, saa har Sagen været debatteret, der er gjort fra Ministeriets Side, hvad der kan gøres, og saa kan vi ogsaa leve uden denne Lov.

Deuntzer: Da dette Lovforslag jo først vil faa sin rette Virkning, naar Retsreformen er traadt i Kraft, mener jeg, at der ikke er saa meget tabt, om det ikke bliver gennemført nu, man kunde gerne vente i den ikke lange Tid. Jeg blev noget forundret ved at høre den højtærede Ministers Statistik. Han tog jo bl. a. Gældscommissionssagerne og Gæsterets-sagerne med. Men dette Lovforslag angaar jo hverken København eller Birkerne omkring København eller Købstæderne; der kan Statistikken altsaa ikke bruges. Endvidere maa jeg sige, at jeg blev ikke videre imponeret ved at høre den højtærede Minister tale om Sagkundskaben, selv om jeg skal indrømme, at han har nogen Sagkundskab; men at ogsaa Ministeriets Embedsmænd skulde være kyndige, navnlig kyndige i Forhold til Sagførerne, selv om ogsaa nogle af Ministeriets Embedsmænd har været Dommere, hvad jeg dog ikke ved, kan jeg ikke indrømme. Det er jo egentlig ikke Dommerne, der er de mest kyndige paa dette Omraade — det er ikke, som den højtærede Minister fremhævede, dem, der har Interesser her. Nej, det er Sagførerne, det kan enhver begribe. Det er selvfølgelig dem, der har Interesse i, at deres Stævninger bliver rigtig forkyndt, saa Sagen ikke springer og de faar Kval med deres Mandater. Naar Sagførerne siger, at Lovforslaget ikke vil faa nogen Betydning, naar man ikke kan henvende sig direkte til Postvæsenet med Stævningen, er det sikkert rigtigt, og naar Sagførerne siger, at de kan nøjes med den Garanti, de kan faa ved direkte Henvendelse til Postvæsenet,

bør man slaa sig til Ro hermed. Jeg maa tilstaa, at jeg forstod heller ikke den højtærede Ministers Argumentation angaaende Henvendelsen fra Sagførerstanden. Der staar deri, at man er tilbøjelig til at mene, at Forkyndelsen gennem Postvæsenet ikke vil faa nævneværdig Betydning, medmindre den kan foregaa ved direkte Henvendelse fra Sagsøgeren til Postvæsenet. Deri ligger tydeligt, at man er sikker paa, at denne Henvendelse til Postvæsenet vil kunne faa Betydning. Jeg skal endnu bemærke, at jeg kan aldeles ikke begribe Justitsministerens Bemærkning om, at der skulde blive mindre Sikkerhed ved Forkyndelsen, naar man henvendte sig direkte til Postvæsenet. Den højtærede Minister fremstillede det, som om Retten havde noget at gøre med det, naar Stævningen gik Omvejen ad Retten. Men det har den ikke. Den faar ikke andet med Stævningen at gøre, end at den skriver paa, at det er en Stævning, og lægger den i en lukket Konvolut. Men naar Sagføreren henvender sig direkte til Postvæsenet, skal det ske paa den Maade, at han siger til Postvæsenet: Her er en Stævning, De behøver ikke at læse den, skriv blot paa, at det er en Stævning. Derpaa forkyndes den, og saa bliver den sendt tilbage til Sagsøgeren. Jeg forstaar ikke, hvad der skulde være af usikkert i det. Hvis Forkyndelsen gennem Postvæsenet er usikker, er den det i samme Grad, naar Retten skriver paa, at det er en Stævning. I begge Tilfælde har man straks Hævnen for Usikkerheden. Naar Stævningen fremlægges i Retten, siger Dommeren: Her staar, at det er en Stævning, men det er slet ikke nogen Stævning, men et Konfirmationsvers, eller hvad, det nu kan være. Ogsaa paa det andet Punkt tog den højtærede Minister ganske fejl. Den virkelige Garanti for, at Stævningen er forkyndt, ligger i Postbudets Notering om, at den er forkyndt. Andet faar Retten heller ikke, hvis det er den, der sender Stævningen ud gennem Postvæsenet. Postbudet kan ikke gøre større Heksekunster, end hvis det er Sagføreren, der sender den ud. Det bliver i begge Tilfælde det samme.

Ordføreren (Effersøe): Det beror selvfølgelig paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem for Københavns 3. V. (Alfred Christensen) syntes at mene, at jeg havde udtalt, at Udvalgets Medlemmer var enige, i alt Fald hvis det skal betyde, at de var helt enige. Jeg fremhævede, at vi var enige paa forskellige betydningsfulde Punkter. Men jeg gjorde tillige Rede for